

ปัจจัยทางเศรษฐกิจที่ส่งผลต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย

Economic Factors Affecting Foreign Direct Investment in Thailand

ณัชชา อ่อนสำลี¹ เดชาธร สุนทรโรดม² ฐิติพงศ์ ชมขุนทด³ ภัคสุวรรณ หลี⁴ และธเนศ เตชะเสน⁵

Natcha Onsumlee¹ Dacharthon Soontarodom² Thitipong Chomkhunthod³ Phaksuwan Li⁴
and Tanes Tachasaen⁵

Email: 63100424@kmitl.ac.th¹, 63100439@kmitl.ac.th², 63100416@kmitl.ac.th³,

63100535@kmitl.ac.th^{4*}, tanes.ta@kmitl.ac.th⁵

^{1,2,3,4}นักศึกษาลัทธิสุตรวิทยาศาสตรบัณฑิต สาขาเศรษฐศาสตร์ธุรกิจและการจัดการ

⁵อาจารย์ที่ปรึกษาหลักสุตรวิทยาศาสตรบัณฑิต สาขาเศรษฐศาสตร์ธุรกิจและการจัดการ

คณะบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

KMITL Business School, King Mongkut's Institute of Technology Ladkrabang Bangkok 10520

*Corresponding author Email: 63100535@kmitl.ac.th⁴

Received: October 19, 2023 Revised: November 16, 2023 Accepted: November 21, 2023

บทคัดย่อ

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) ศึกษาถึงปัจจัยทางเศรษฐกิจที่มีผลต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย (2) ศึกษาอิทธิพลของตัวแปรทางเศรษฐกิจที่มีผลต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย โดยใช้ข้อมูลรายปีแบบอนุกรมเวลา เป็นข้อมูลรายปี ตั้งแต่พ.ศ. 2540-2565 รวมระยะเวลา 26 ปี มาวิเคราะห์ในรูปแบบสมการถดถอยเชิงซ้อนด้วยวิธีกำลังสองน้อยที่สุด โดยมีตัวแปรอิสระ ได้แก่ ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ อัตราเงินเฟ้อ ดุลการค้า อัตราค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำ อัตราการว่างงาน อัตราดอกเบี้ยเงินกู้ และอัตราแลกเปลี่ยน และตัวแปรตาม ได้แก่ มูลค่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย

ผลการศึกษาพบว่า ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศมีผลต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทยมากที่สุด รองลงมาคืออัตราเงินเฟ้อ และอัตราค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำ ตามลำดับ ซึ่งมีผลต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในทิศทางเดียวกัน แต่ในส่วนตัวแปรดุลการค้า อัตราการว่างงาน อัตราดอกเบี้ยเงินกู้ และอัตราแลกเปลี่ยนเป็นปัจจัยที่ไม่มีผลต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย ผลที่ได้ในการศึกษานี้จะเป็นประโยชน์ต่อทุกภาคส่วนในการปรับปรุงนโยบายการส่งเสริมการลงทุนโดยตรง เพื่อดึงดูดการลงทุนมายังประเทศไทยมากขึ้นและใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงบรรยากาศการลงทุนในประเทศไทย

คำสำคัญ: ปัจจัยทางเศรษฐกิจ, การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ, การตัดสินใจลงทุน

Abstract

This study aims to (1) study economic factors affecting foreign direct investment in Thailand, (2) study the influence of economic variables affecting foreign direct investment in Thailand. using time-series secondary data It is annual data since B.E. 1997 to 2022, a total period of 26 years, analyzed in the form of complex regression equations with the least square method. With independent variables, including gross domestic products, inflation, trade balance, minimum labor wage rate, unemployment rate, loan interest rate and exchange rate and variables such as the value of foreign direct investment in Thailand.

The study found that the gross domestic product affects foreign direct investment in Thailand the most, followed by inflation and the minimum labor wage rate, respectively, which affects foreign direct investment in the same direction. But in the trade balance variable, unemployment rate, loan interest rate and exchange rate change to factors that do not affect foreign direct investment in Thailand. The results in this study will be beneficial to all sectors in improving the direct investment promotion policy. To attract more investment to Thailand and use as a guideline to improve the investment atmosphere in Thailand.

Keywords: economic factors, foreign direct investment, investment decisions.

บทนำ

การลงทุนระหว่างประเทศมีความสำคัญต่อระบบเศรษฐกิจระหว่างประเทศ โดยรัฐบาลหรือเอกชนของประเทศหนึ่ง นำเงินมาลงทุนกับอีกประเทศหนึ่ง เป็นกลไกการไหลเวียนของเงินทุนในเศรษฐกิจโลก เพื่อแสวงหาผลตอบแทนที่ดีที่สุด และ ยังช่วยให้หลายประเทศได้มีโอกาสพัฒนาในด้านต่าง ๆ เช่น การจ้างงานเพิ่มมากขึ้น ได้รับเทคโนโลยีหรือนวัตกรรมใหม่ ๆ เป็นต้น [1] การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศเป็นอีกหนึ่งองค์ประกอบสำคัญที่จะเติมช่องว่างของทรัพยากรในหลาย ๆ ด้าน ให้กับประเทศผู้รับการลงทุนที่ไม่ได้แค่ในรูปของเม็ดเงินการลงทุนเพียงอย่างเดียว และยังเพิ่มความสามารถในการแข่งขัน ให้กับประเทศในระยะยาว โดยเฉพาะประเทศกำลังพัฒนาที่ขาดแคลนทางด้านความรู้ทางเทคโนโลยีและนวัตกรรมใหม่ ๆ ซึ่ง นำไปสู่การพัฒนาทางเศรษฐกิจของประเทศผู้รับการลงทุนอีกด้วย [2]

โดยวิกฤตเศรษฐกิจในประเทศไทยที่เกิดขึ้นในช่วงปี พ.ศ. 2540 - 2565 ได้แก่ วิกฤตต้มยำกุ้ง ซึ่งมาจากสาเหตุหลัก คือ การที่ไม่สามารถมีกระแสเงินทุนไหลเข้าออกอย่างเสรี นโยบายการเงินที่เปิดอย่างเสรี และอัตราการแลกเปลี่ยนที่คงที่ โดย จอร์จ โซรอส (George Soros) และกองทุน (Hedge Fund) ต่าง ๆ ได้ใช้ประโยชน์ช่องว่างนี้ในการโจมตีค่าเงินบาท ส่งผลให้ ค่าเงินบาทอ่อนลงอย่างหนัก [3] ต่อมา คือ วิกฤตแฮมเบอร์เกอร์เป็นภาวะฟองสบู่แตกในตลาดอสังหาริมทรัพย์ของประเทศ สหรัฐอเมริกา โดยเกิดจากการผิดชำระหนี้ของสินเชื่อซับไพรม์และสินเชื่อดอกเบี้ยลอยตัวทำให้ประเทศไทยได้รับผลกระทบใน หลายด้าน เช่น การส่งออก การท่องเที่ยว และราคาสินค้าเกษตรที่มีแนวโน้มลดลง [4] ต่อมา คือ วิกฤตทางการเมืองครั้งใหญ่ ของประเทศไทยที่ส่งผลต่อเสถียรภาพและความชัดเจนของประเทศ มีผลกระทบต่อภาพรวมด้านเศรษฐกิจ การค้า การลงทุน และการจ้างงาน และวิกฤตโควิด-19 ที่ส่งผลให้เกิดการหยุดชะงักในห่วงโซ่อุปทานทั่วโลก [5] จากวิกฤตเศรษฐกิจต่าง ๆ นี้ ล้วนเป็นอุปสรรคที่ส่งผลต่อการผันผวนของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย และในปัจจุบันความ น่าสนใจในการลงทุนโดยตรงในประเทศไทยได้ถดถอยลง ในปี พ.ศ.2565 มูลค่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศของประเทศไทย, มาเลเซีย, เวียดนาม, สิงคโปร์นั้นอยู่ที่ 10,196.09, 14,725.97, 17,900, 140,844.05 (ล้านดอลลาร์สหรัฐ) ตามลำดับ

แสดงถึงความแตกต่างของมูลค่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศของประเทศไทยที่ต่ำที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับระหว่างประเทศคู่แข่งที่สำคัญในอาเซียน สะท้อนให้เห็นว่าประเทศไทยกำลังสูญเสียโอกาสในการพัฒนาในด้านต่าง ๆ และความสามารถในการแข่งขันลง [6] จากประเทศที่คาดว่าจะกลายเป็นเสือตัวที่ 5 แห่งเอเชีย ทางคณะผู้วิจัยได้เล็งเห็นความสำคัญของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทยที่ส่งผลในการขยายตัวและการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ เพื่อหลุดพ้นจากประเทศที่กำลังพัฒนา เป็นปัจจัยสำคัญในผลักดันให้ประเทศไทยกลายเป็นศูนย์กลางการผลิตที่สำคัญของโลกในหลากหลายอุตสาหกรรม จึงมุ่งเน้นศึกษาถึงปัจจัยทางเศรษฐกิจที่ส่งผลต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย โดยนำตัวแปรที่ได้มาจากการศึกษาแนวคิดและทฤษฎีการลงทุนระหว่างประเทศและการทบทวนวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องมาวิเคราะห์ปัญหาและอุปสรรคที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของนักลงทุนต่างชาติที่จะลงทุนโดยตรงในประเทศไทย รวมถึงแนวทางการส่งเสริมการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย เพื่อให้เข้าใจถึงปัจจัยที่ขับเคลื่อนการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ และพัฒนากลยุทธ์เพื่อดึงดูดนักลงทุนจากต่างประเทศให้เข้ามาลงทุนเพิ่มมากขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาปัจจัยทางเศรษฐกิจที่มีผลต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย
2. เพื่อศึกษาอิทธิพลของตัวแปรทางเศรษฐกิจที่มีผลต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย

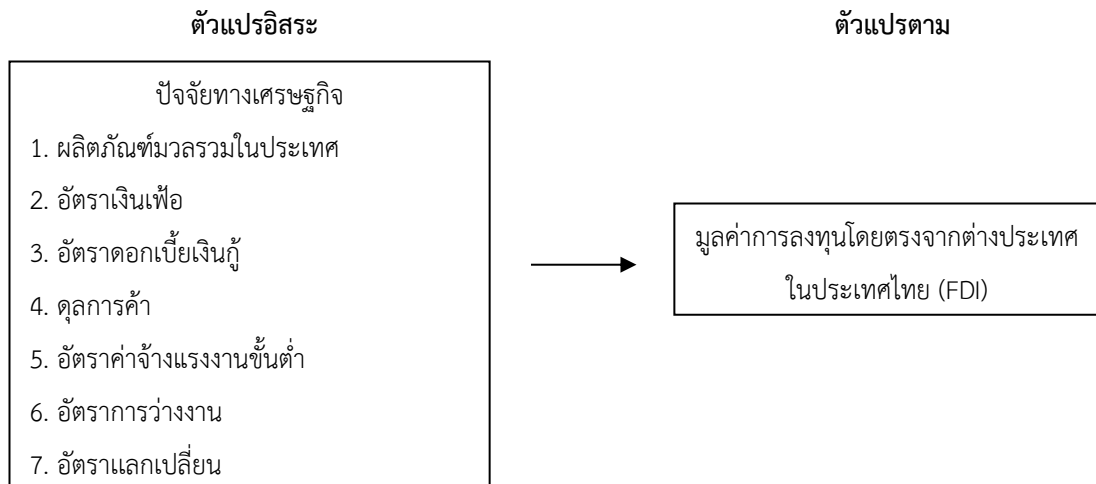
สมมติฐานของการศึกษา

- สมมติฐานที่ 1 ผลิตรถยนต์มวลรวมในประเทศมีผลต่อการลงทุนทางตรงของต่างประเทศในประเทศไทย
- สมมติฐานที่ 2 อัตราเงินเฟ้อมีผลต่อการลงทุนทางตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย
- สมมติฐานที่ 3 ดุลการค้ามีผลต่อการลงทุนทางตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย
- สมมติฐานที่ 4 อัตราค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำมีผลต่อการลงทุนทางตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย
- สมมติฐานที่ 5 อัตราการว่างงานมีผลต่อการลงทุนทางตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย
- สมมติฐานที่ 6 อัตราดอกเบี้ยเงินกู้มีผลต่อการลงทุนทางตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย
- สมมติฐานที่ 7 อัตราแลกเปลี่ยนมีผลต่อการลงทุนทางตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย

ขอบเขตการวิจัย

ในการศึกษานี้ได้กำหนดขอบเขตการวิจัย โดยศึกษามูลค่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย และปัจจัยทางเศรษฐกิจที่มีผลต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่เป็นข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) แบบอนุกรมเวลา (Time Series Data) ประกอบด้วยตัวแปรอิสระ ได้แก่ ผลิตรถยนต์มวลรวมในประเทศ อัตราเงินเฟ้อ ดุลการค้า อัตราค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำ อัตราการว่างงาน อัตราดอกเบี้ยเงินกู้ และอัตราแลกเปลี่ยน และตัวแปรตาม ได้แก่ มูลค่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย ที่ถูกเลือกมาเป็นตัวแทนประชากรในช่วงปี พ.ศ. 2540-2565 เป็นระยะเวลา 26 ปี จากการค้นหาและรวบรวมรายละเอียดเกี่ยวกับแนวคิดทฤษฎี เนื้อหาจากเอกสารจากงานวิจัยในอดีต งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง บทความทางวิชาการต่าง ๆ รวมถึงบทความ วารสาร ข่าวสารและเว็บไซต์ต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ซึ่งผู้จัดทำได้ใช้ระยะเวลาในการศึกษา 5 เดือน ตั้งแต่เดือนกรกฎาคม – พฤศจิกายน พ.ศ. 2566

กรอบแนวคิดของการศึกษา

รูปที่ 1 กรอบแนวคิดของการศึกษา

วิธีการดำเนินการวิจัย

งานวิจัยเรื่องปัจจัยทางเศรษฐกิจที่ส่งผลต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทยเป็นงานวิจัยเชิงปริมาณ ใช้วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยการสำรวจด้วยตัวอย่าง ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาเป็นข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) แบบอนุกรมเวลา (Time Series Data) กำหนดข้อมูลตัวอย่างเป็นข้อมูลรายปี ระหว่างปี พ.ศ. 2540-2565 รวม 26 ปี โดยตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ มูลค่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ อัตราเงินเฟ้อ ดุลการค้า อัตราค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำ อัตราการว่างงาน อัตราดอกเบี้ยเงินกู้ และอัตราการแลกเปลี่ยน

ตารางที่ 1 แสดงคำอธิบายและแหล่งที่มาข้อมูลทุติยภูมิของตัวแปรที่ใช้ในการวิเคราะห์

ตัวแปร	คำอธิบาย	หน่วย	แหล่งที่มา
FDI	มูลค่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย	ดอลลาร์สหรัฐ	ธนาคารแห่งประเทศไทย (www.bot.or.th)
GDP	ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ	ร้อยละ	ธนาคารแห่งประเทศไทย (www.bot.or.th)
INF	อัตราเงินเฟ้อทั่วไป	ร้อยละ	ธนาคารแห่งประเทศไทย (www.bot.or.th)
XM	ดุลการค้า	ดอลลาร์สหรัฐ	กระทรวงพาณิชย์ (www.moc.go.th)
W	อัตราค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำ	บาท/วัน	กระทรวงแรงงาน (https://www.mol.go.th/)
U	อัตราการว่างงาน	ร้อยละ	ธนาคารแห่งประเทศไทย (www.bot.or.th)
MLR	อัตราดอกเบี้ยเงินกู้	ร้อยละ	ธนาคารแห่งประเทศไทย (www.bot.or.th)
EX	อัตราการแลกเปลี่ยน	บาท/ดอลลาร์สหรัฐ	ธนาคารแห่งประเทศไทย (www.bot.or.th)

โดยการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป SPSS กำหนดระดับความเชื่อมั่นไว้ที่ 95% นำมาวิเคราะห์เชิงสถิติในรูปแบบสมการถดถอยเชิงซ้อน (Multiple Regression Model) ด้วยวิธีกำลังสองน้อยที่สุด (Ordinary Least Square : OLS) เพื่อดูว่าปัจจัยใดที่ส่งผลกระทบต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย ดังนี้

1. การพรรณนาเชิงสถิติ การวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้นของตัวแปรต่าง ๆ โดยเป็นตัวแปรเชิงปริมาณ นำเสนอค่าเฉลี่ยเลขคณิต (Mean) ค่ามัธยฐาน (Median) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ค่าสูงสุด (Maximum) และค่าต่ำสุด (Minimum)

2. การอนุมานเชิงสถิติ การวิเคราะห์ความเกี่ยวข้องกันระหว่างตัวแปรอิสระและตัวแปรตามตามกรอบแนวคิดที่กำหนดไว้ในงานวิจัย เพื่อหาทิศทางความสัมพันธ์ของมูลค่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทยและปัจจัยทางเศรษฐกิจที่นำมาใช้ในการศึกษา โดยการวิเคราะห์จำเป็นต้องมีการตรวจสอบปัญหาทางสถิติ มีขั้นตอนดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การตรวจสอบการแจกแจงปกติ ใช้ในการทดสอบสมมติฐานว่า ข้อมูลมาจากประชากรปกติเป็นไปได้หรือไม่ หากผ่านก็สามารถนำไปวิเคราะห์ในสถิติ Parametric ต่อไป

ทั้งนี้ ในการทดสอบมีขนาดข้อมูลน้อยกว่าเท่ากับ 50 จึงเลือกใช้การทดสอบ Shapiro-Wilk Test แล้วจะพิจารณาค่า p -value หากค่า p -value ≥ 0.05 แสดงว่าข้อมูลมาจากประชากรปกติ

ขั้นตอนที่ 2 การตรวจสอบปัญหา Multicollinearity ในการศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรหลาย ๆ ตัวนั้น มีข้อกำหนดว่าตัวแปรอิสระเหล่านั้นจะต้องไม่มีความสัมพันธ์กันเอง ดังนั้นจะการตรวจสอบปัญหา Multicollinearity ด้วยค่าสถิติ VIF (Variance Inflation Factor) เพื่อพิจารณาว่าตัวแปรอิสระนั้นมีความสัมพันธ์กับตัวแปรอิสระอื่น ๆ มากน้อยเพียงใด หากค่า VIF มีค่ามากกว่า 10 แสดงว่าตัวแปรอิสระนั้นเกิดปัญหา Multicollinearity กับตัวแปรอิสระตัวอื่น ๆ มาก หรือตัวแปรอิสระมีความสัมพันธ์เชิงเส้นต่อกันสูง

ขั้นตอนที่ 3 ตรวจสอบปัญหา Autocorrelation เป็นเหตุการณ์ที่ค่าความคาดเคลื่อนสุ่มมีความสัมพันธ์กันเอง โดยจะพิจารณาจากค่า Durbin - Watson (D.W.) หาก DW อยู่ระหว่าง (1.5, 2.5) ไม่เกิดจะปัญหา Autocorrelation

ขั้นตอนที่ 4 การวิเคราะห์การถดถอยเชิงซ้อน (Multiple regression Analysis) ด้วยวิธีกำลังสองน้อยที่สุด (Least Ordinary Square: OLS) เพื่อทดสอบสมมติฐานงานวิจัย ดังสมการดังต่อไปนี้

$$FDI = \beta_0 + \beta_1(GDP) + \beta_2(INF) + \beta_3(XM) + \beta_4(W) + \beta_5(U) + \beta_6(MLR) + \beta_7(EX) + \varepsilon_t$$

เมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์การตัดสินใจที่ใช้อธิบายความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรตามและตัวแปรอิสระ โดยตัวแปรอิสระทุกตัวมีค่าระหว่าง 0 ถึง 1 หากมีค่า Adjusted R^2 เข้าใกล้ 1 หมายถึง ตัวแปรอิสระชุดนั้นมีความสัมพันธ์กับตัวแปรตามมาก

Std. Error of the Estimate (SEE) อธิบายถึง ค่าความคาดเคลื่อนของตัวแปรตามที่พยากรณ์ด้วยตัวแปรอิสระในชุดข้อมูลที่ใช้สร้างตัวแบบ หากมีค่าเข้าใกล้ศูนย์ หมายถึง ค่าตัวแบบสามารถอธิบายตัวแปรตามได้ดี

สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน

สถิติทดสอบ F-Test เพื่อทดสอบความสัมพันธ์เชิงเส้นตรงระหว่างตัวแปรตาม กับตัวแปรอิสระ ซึ่งกำหนดระดับความเชื่อมั่นที่ร้อยละ 95 หากค่า p -value มีค่าน้อยกว่า 0.05 แสดงว่า ตัวแปรอิสระทุกอย่างอย่างน้อย 1 ตัว สามารถอธิบายความผันผวนของตัวแปรตามยืนยันได้ หรือตัวแบบมีความสัมพันธ์เชิงเส้นตรง สามารถนำไปวิเคราะห์ต่อไปได้

หากสมมติฐานยืนยันได้ว่าจริงจะใช้สถิติทดสอบ t-Test ซึ่งกำหนดระดับความเชื่อมั่นที่ร้อยละ 95 จะใช้เพื่อตรวจสอบความสัมพันธ์ในแต่ละตัวแปร หากค่า p -value ของแต่ละตัวแปรอิสระมีค่าน้อยกว่า 0.05 หมายถึง ตัวแปรอิสระนั้นมีผลต่อตัวแปรตาม โดยค่า Beta ใช้อธิบายในการเปรียบเทียบว่าตัวแปรอิสระตัวใดอธิบายความผันผวนของตัวแปรตามได้ดีกว่ากัน โดยไม่คำนึงถึงเครื่องหมาย

ผลการวิจัย

1. การพรรณนาเชิงสถิติ

ตารางที่ 1 แสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้นของตัวแปรต่างๆ

ตัวแปร	Mean	Median	S.D.	Minimum	Maximum
มูลค่าการลงทุนทางตรงจากต่างประเทศ (ล้านดอลลาร์สหรัฐ)	7,750.78	6,863.13	5,191.40	- 4,947.47	19,991.59
ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (ร้อยละ)	2.75	3.40	3.74	- 7.60	7.50
อัตราเงินเฟ้อทั่วไป (ร้อยละ)	2.33	1.81	2.29	- 0.90	7.89
ดุลการค้า (ล้านดอลลาร์สหรัฐ)	3,928.86	4,881	11,753.21	- 21,917.60	25,477.70
อัตราค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำ (บาท/วัน)	236.15	204.50	69.72	157	353
อัตราการว่างงาน (ร้อยละ)	1.74	1.44	1.05	0.66	4.36
อัตราดอกเบี้ยเงินกู้ (ร้อยละ)	7.34	6.93	2.06	5.58	15.25
อัตราแลกเปลี่ยน (บาท/ดอลลาร์สหรัฐ)	35.47	34.30	4.31	30.49	44.48

จากการวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้นของตัวแปรต่าง ๆ พบว่า ค่าตัวแปรตาม คือ มูลค่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 7,750.78 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ค่ามัธยฐานอยู่ที่ 6,863.13 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ที่ 5,191.40 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ค่าต่ำสุดอยู่ที่ -4,947.47 ล้านดอลลาร์สหรัฐ และค่าสูงสุดอยู่ที่ 19,991.59 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ส่วนตัวแปรอิสระ ได้แก่ ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ร้อยละ 2.75 ค่ามัธยฐานอยู่ที่ร้อยละ 3.40 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ที่ร้อยละ 3.74 ค่าต่ำสุดอยู่ที่ร้อยละ -7.60 ค่าสูงสุดอยู่ที่ร้อยละ 7.50 ส่วนอัตราเงินเฟ้อมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ร้อยละ 2.33 ค่ามัธยฐานอยู่ที่ร้อยละ 1.81 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ที่ร้อยละ 2.29 ค่าต่ำสุดอยู่ที่ร้อยละ -0.90 ค่าสูงสุดอยู่ที่ร้อยละ 7.89 ส่วนดุลการค้ามีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3,928.86 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ค่ามัธยฐานอยู่ที่ 4,881 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ที่ 11,753.21 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ค่าต่ำสุดอยู่ที่ -21,917.60 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ค่าสูงสุดอยู่ที่ 25,477.70 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ส่วนอัตราค่าจ้างขั้นต่ำมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 236.15 บาท/วัน ค่ามัธยฐานอยู่ที่ 204.50 บาท/วัน ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ที่ 69.72 บาท/วัน ค่าต่ำสุดอยู่ที่ 157 บาท/วัน ค่าสูงสุดอยู่ที่ 353 บาท/วัน ส่วนอัตราการว่างงานมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ร้อยละ 1.74 ค่ามัธยฐานอยู่ที่ร้อยละ 1.44 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ที่ร้อยละ 1.05 ค่าต่ำสุดอยู่ที่ร้อยละ 0.66 ค่าสูงสุดอยู่ที่ร้อยละ 4.36 ส่วนอัตราดอกเบี้ยเงินกู้มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ร้อยละ 7.34 ค่ามัธยฐานอยู่ที่ร้อยละ 6.93 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ที่ร้อยละ 2.06 ค่าต่ำสุดอยู่ที่ร้อยละ 5.58 ค่าสูงสุดอยู่ที่ร้อยละ 15.25 และอัตราการแลกเปลี่ยนมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 35.47 บาท/ดอลลาร์สหรัฐ ค่ามัธยฐานอยู่ที่ 34.30 บาท/ดอลลาร์สหรัฐ ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ที่ 4.31 บาท/ดอลลาร์สหรัฐ ค่าต่ำสุดอยู่ที่ 30.49 บาท/ดอลลาร์สหรัฐ ค่าสูงสุดอยู่ที่ 44.48 บาท/ดอลลาร์สหรัฐ

2. การอนุมานเชิงสถิติ

จากการตรวจสอบการแจกแจงปกติโดยใช้การทดสอบ Shapiro-Wilk Test แสดงให้เห็นว่าค่า p -value มีค่าเท่ากับ 0.704 ซึ่งมีค่ามากกว่าเท่ากับ 0.05 แสดงว่า ข้อมูลมาจากประชากรปกติสามารถนำไปวิเคราะห์ต่อไปได้ จึงทำการตรวจสอบปัญหา Multicollinearity พบว่าค่า VIF ที่วิเคราะห์ได้มีดังนี้

ตารางที่ 2 แสดงผลการวิเคราะห์ค่าสถิติ VIF (Variance Inflation Factor)

ตัวแปร	Collinearity Statistics VIF
ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (GDP)	2.266
อัตราเงินเฟ้อทั่วไป (INF)	2.235
ดุลการค้า (XM)	2.073
อัตราค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำ (W)	3.101
อัตราการว่างงาน (U)	3.287
อัตราดอกเบี้ยเงินกู้ (MLR)	2.565
อัตราแลกเปลี่ยน (EX)	3.654

จากตารางพบว่าไม่มีตัวแปรใดที่มีค่า VIF มากกว่า 10 แสดงว่าไม่มีตัวแปรใดที่ทำให้เกิดปัญหา Multicollinearity และเมื่อตรวจสอบปัญหา Autocorrelation ด้วยค่าสถิติ Durbin - Watson (D.W.) พบว่ามีค่า 2.334 ซึ่งอยู่ระหว่าง 1.5 ถึง 2.5 ที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.05 สรุปได้ว่า ไม่เกิดปัญหา Autocorrelation สามารถนำไปวิเคราะห์ต่อไปได้

ตารางที่ 3 แสดงค่าสถิติจากการทดสอบด้วยวิธี Multiple Regression

ตัวแปรที่คาดว่าจะมีผลต่อการลงทุนทางตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย	B	SE	Beta	t	p-value
ค่าคงที่	2,628.055	15,759.804	-	0.167	0.869
ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (GDP)	844.146	301.504	0.608	2.800	0.012*
อัตราเงินเฟ้อทั่วไป (INF)	1,246.739	488.242	0.551	2.554	0.020*
ดุลการค้า (XM)	- 0.057	0.092	-0.129	-0.621	0.542
อัตราค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำ (W)	43.594	18.930	0.585	2.303	0.033*
อัตราการว่างงาน (U)	1,920.812	1,295.839	0.388	1.482	0.156
อัตราดอกเบี้ยเงินกู้ (MLR)	- 115.595	581.595	-0.046	-0.199	0.845
อัตราแลกเปลี่ยน (EX)	- 357.191	332.096	-0.297	-1.076	0.296

* หมายถึง ตัวอย่างยืนยันได้ว่า สมมติฐานงานวิจัยเป็นจริง ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดย $R = 0.791$ $R^2 = 0.625$ Adjusted $R^2 = 0.479$ $SEE = 3,747.065$ $F(7,18) = 4.284$ $p\text{-value}(F\text{-Test}) = 0.006$

จากการวิเคราะห์พบว่าค่า Adjusted R^2 มีค่าเท่ากับ 0.479 แสดงว่าตัวแปรอิสระ ได้แก่ ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ อัตราเงินเฟ้อทั่วไป ดุลการค้า อัตราค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำ อัตราว่างงาน อัตราว่างงาน และอัตราแลกเปลี่ยน สามารถอธิบายความแปรปรวนของตัวแปรการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทยได้ร้อยละ 47.9 และมีค่าค่าเคลื่อนของการพยากรณ์มูลค่าการลงทุนทางตรงจากต่างประเทศในประเทศไทยเฉลี่ย (SEE) 3,747.065 ล้านดอลลาร์สหรัฐ

จากการวิเคราะห์สมการถดถอยเชิงพหุคูณ สรุปได้ว่าค่า $p\text{-value}(F\text{-Test}) = 0.006 < 0.05$ แสดงว่า ตัวอย่างยืนยันได้ว่าตัวแบบความสัมพันธ์เชิงเส้นตรงที่ใช้อธิบายความผันผวนของมูลค่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทยได้ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 จึงพิจารณาตัวแปรอิสระแต่ละตัวแปร พบว่า ตัวอย่างยืนยันได้ว่า ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ อัตราเงินเฟ้อ อัตราค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำมีผลต่อการลงทุนทางตรงจากต่างประเทศในประเทศไทยอย่างมีนัยสำคัญ 0.05 กล่าวคือ ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ เพิ่มขึ้น 1 หน่วย จะทำให้การลงทุนทางตรงจากต่างประเทศในประเทศไทยเพิ่มขึ้น 844.146 หน่วย โดยกำหนดให้ปัจจัยอื่น ๆ คงที่ อัตราเงินเฟ้อเพิ่มขึ้น 1 หน่วย จะทำให้การลงทุนทางตรงจากต่างประเทศในประเทศไทยเพิ่มขึ้น 1,246.739 หน่วย โดยกำหนดให้ปัจจัยอื่น ๆ คงที่ และอัตราค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำเพิ่มขึ้น 1 หน่วย

การลงทุนทางตรงจากต่างประเทศในประเทศไทยเพิ่มขึ้น 43.594 หน่วย ส่วนตัวแปร ดุลการค้า อัตราการว่างงาน อัตราดอกเบี้ยเงินกู้ และอัตราแลกเปลี่ยน พบว่า ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติและไม่ส่งผลต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย จึงสรุปได้ว่ามีเพียงผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศที่เป็นไปตามสมมติฐานที่กล่าวว่า ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศมีผลต่อการลงทุนจากต่างประเทศในประเทศไทยในทิศทางเดียวกัน โดยตัวแปรอิสระที่มีผลต่อการลงทุนทางตรงจากต่างประเทศในประเทศไทยมากที่สุด คือ ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ รองลงมาคือ อัตราค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำ และอัตราเงินเฟ้อ ตามลำดับ

สมการพยากรณ์มูลค่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย สามารถแสดงในรูปคะแนนดิบเป็นดังนี้

$$FDI = 844.146 (GDP) + 1,246.739 (INF) + 43.594 (W)$$

สรุปผลการวิจัย

จากสมมติฐานที่ 1 ที่ว่า ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (GDP) มีผลต่อการลงทุนทางตรงของต่างประเทศในประเทศไทย

จากการทดสอบสมมติฐานผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (GDP) มีผลต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทยอย่างมีนัยสำคัญที่ 0.05 และมีผลในทิศทางเดียวกัน เนื่องจาก GDP เป็นตัววัดที่ใช้บ่งชี้ว่าประเทศมีการเจริญเติบโตในเศรษฐกิจมากน้อยเพียงใด ซึ่งถ้า GDP เติบโตเร็ว จะสร้างความมั่งคั่งและความเจริญรุ่งเรืองให้กับประเทศนั้น ๆ ซึ่งเป็นปัจจัยที่จะช่วยดึงดูด FDI ในประเทศไทยได้ อีกทั้งในประเทศที่มี GDP สูงมักจะมีรายได้ต่อหัวประชากรสูงตามไปด้วย กลุ่มผู้บริโภคที่มีกำลังซื้อ สะท้อนถึงขนาดของตลาดในประเทศที่ใหญ่และมีศักยภาพในการขยายตัว เพิ่มความน่าเชื่อถือต่อการลงทุน ซึ่งเป็นแรงจูงใจให้นักลงทุนชาวต่างชาติเข้ามาลงทุนเพื่อเข้าถึงตลาดในประเทศผู้รับทุนมากยิ่งขึ้น จากการศึกษาพบว่า ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศมีผลต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทยในทิศทาง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ชยพล มีสติ (2556) ที่ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในอุตสาหกรรมแม่พิมพ์ในประเทศไทย [7] ซึ่งพบว่าผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกับการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ และสอดคล้องกับงานวิจัยของสมศักดิ์ โชติช่วง (2557) ได้ทำการศึกษาปัจจัยทางเศรษฐกิจมหภาคที่มีผลต่อการลงทุนโดยตรงของประเทศไทย [8] ซึ่งพบว่าผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศของประเทศผู้ลงทุนมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกับการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ แต่ขัดแย้งกับงานวิจัยของ ภัทรวิมล สูงกิจบูลย์ (2561) ที่ศึกษาปัจจัยที่มีผลกระทบต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย [9] ซึ่งพบว่าผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศไม่มีความสัมพันธ์กับการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ

จากสมมติฐานที่ 2 ที่ว่า อัตราเงินเฟ้อ (INF) มีผลต่อการลงทุนทางตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย

จากการทดสอบสมมติฐานสรุปได้ว่า อัตราเงินเฟ้อ (INF) มีผลต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทยในทิศทางเดียวกันอย่างมีนัยสำคัญที่ 0.05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ เนื่องจากเงินเฟ้อ คือ ภาวะที่ระดับราคาของสินค้าและบริการในประเทศมีแนวโน้มสูงขึ้น ซึ่งจะทำให้ค่าเงินของประเทศเกิดภาวะอ่อนตัวลง ทำให้ต้นทุนในการผลิตในประเทศนั้นต่ำกว่าเมื่อเทียบกับสกุลเงินต่างประเทศที่แข็งค่ากว่า รวมไปถึงภาวะเงินเฟ้อสะท้อนถึงความต้องการสินค้าและบริการหรืออุปสงค์ที่เพิ่มขึ้น นักลงทุนจากต่างประเทศอาจเล็งเห็นถึงโอกาสในการลงทุนในประเทศนั้น เนื่องจากความคาดหวังของการเรียกคืนเงินลงทุนและผลตอบแทนที่จะได้รับในสกุลเงินต่างประเทศมีโอกาสเพิ่มขึ้น จากการศึกษาพบว่า เงินเฟ้อมีผลต่อการการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทยในทิศทางเดียวกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ชยพล มีสติ (2556)

ที่ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในอุตสาหกรรมแม่พิมพ์ในประเทศไทย [7] ซึ่งพบว่าอัตราเงินเฟ้อมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกับการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ภัทรวุฒิ สูงกิจบูลย์ (2561) ที่ศึกษาปัจจัยที่มีผลกระทบต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย [9] ซึ่งพบว่าอัตราเงินเฟ้อมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกับการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ

จากสมมติฐานที่ 3 ที่ว่า ดุลการค้า (XM) มีผลต่อการลงทุนทางตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย

จากการทดสอบสมมติฐานสรุปได้ว่า ดุลการค้า (XM) ไม่มีผลต่อการลงทุนทางตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย อย่างมีนัยสำคัญที่ 0.05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ เนื่องจากการศึกษาภาพรวมทั้งอุตสาหกรรม โดยลักษณะของประเภทการลงทุนโดยตรงอาจไม่ได้มีความเชื่อมโยงตรงกับการส่งออกและการนำเข้าสินค้าและบริการ ซึ่งอาจเป็นการลงทุนในธุรกิจหรือโครงการที่ไม่เกี่ยวข้องกับการค้าสินค้านระหว่างประเทศ เช่น การลงทุนในอสังหาริมทรัพย์ โครงการทางด้านเทคโนโลยี จากการศึกษาพบว่า ดุลการค้าไม่มีผลต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย ทั้งนี้จะเปรียบเทียบกับงานวิจัยที่ใช้ตัวแปรอิสระ คือ การส่งออก และการนำเข้า ซึ่งเป็นตัวแปรที่ใช้ในการคำนวณหาดุลการค้า โดยเปรียบเทียบระหว่างผลต่างมูลค่าการนำเข้าสินค้าและส่งออกสินค้า ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของสรินทิพย์ เกิดผล และจิรศักดิ์ พงษ์พิษณุพิจิตร (2559) ที่ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อมูลค่าการลงทุนโดยตรงจากประเทศญี่ปุ่นในอุตสาหกรรมยานยนต์, โลหะ และเครื่องใช้ไฟฟ้าของประเทศไทย [10] พบว่ามูลค่าการส่งออกของอุตสาหกรรมยานยนต์ของประเทศไทยไม่ส่งผลแบบมีนัยสำคัญต่อมูลค่าการลงทุนโดยตรงจากประเทศญี่ปุ่นในอุตสาหกรรมยานยนต์ แต่ขัดแย้งกับงานวิจัยของ ชยพล มีสติ (2556) ที่ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในอุตสาหกรรมแม่พิมพ์ในประเทศไทย [7] ซึ่งพบว่ามูลค่าการส่งออกผลิตภัณฑ์ของอุตสาหกรรมแม่พิมพ์มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ และขัดแย้งกับงานวิจัยของ ศยามล ปันประเสริฐและคณะ (2562) ที่ศึกษาปัจจัยที่มีผลกระทบต่อการลงทุนโดยตรงจากประเทศเนเธอร์แลนด์ในอุตสาหกรรมอาหารแปรรูปของไทย [11] ซึ่งพบว่า มูลค่าการนำเข้าของไทยมีผลกระทบต่อการลงทุนโดยตรงจากประเทศในอุตสาหกรรมแปรรูปในทิศทางตรงกันข้าม และมูลค่าส่งออกของไทยมีผลกระทบต่อการลงทุนโดยตรงจากประเทศในอุตสาหกรรมแปรรูปในทิศทางเดียวกัน

จากสมมติฐานที่ 4 ที่ว่า อัตราค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำ (W) มีผลต่อการลงทุนทางตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย

จากการทดสอบสมมติฐานสรุปได้ว่า อัตราค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำ (W) มีผลต่อการลงทุนทางตรงจากต่างประเทศในประเทศไทยในทิศทางเดียวกันอย่างมีนัยสำคัญที่ 0.05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ เนื่องจากแรงงานเป็นปัจจัยที่สำคัญในภาคการผลิต การเพิ่มขึ้นของค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำสะท้อนถึงผลิตภาพของแรงงานที่เพิ่มขึ้นหรือกล่าวได้ว่า แรงงานมีความสามารถในการผลิตสินค้าและบริการได้เพิ่มขึ้น รวมไปถึงการเพิ่มค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำทำให้อัตราการลาออกลดลง แรงงานมีความมุ่งมั่นตั้งใจในการฝึกฝนทักษะเพิ่มเติมมากขึ้น และช่วยยกระดับผลิตภาพของเศรษฐกิจในภาพรวม อีกทั้งค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำจะเป็นสิ่งที่บ่งชี้ถึงลักษณะแรงงาน ซึ่งประเทศไทยได้มีการเปลี่ยนผ่านจากเศรษฐกิจที่อิงอยู่กับภาคเกษตรกรรมเข้าสู่เศรษฐกิจที่วางอยู่บนฐานการผลิตแบบอุตสาหกรรมอย่างเข้มข้นขึ้น ในปี พ.ศ. 2523 ทำให้การเพิ่มขึ้นของค่าแรงงานขั้นต่ำไม่ได้ทำให้การลงทุนทางตรงลดลง ประกอบกับมาตรการส่งเสริมการลงทุนใหม่ ภายใต้ยุทธศาสตร์การส่งเสริมการลงทุน 5 ปี (พ.ศ. 2566 – 2570) ทำให้ประเทศไทยมีเทคโนโลยีและนวัตกรรมการผลิตที่ทันสมัย จึงดึงดูด FDI เข้ามาลงทุนในประเทศไทย จากการศึกษาพบว่า อัตราค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำมีผลต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทยในทิศทางเดียวกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ศยามล ปันประเสริฐและคณะ (2562) ที่ศึกษาปัจจัยที่มีผลกระทบต่อการลงทุนโดยตรงจากประเทศเนเธอร์แลนด์ในอุตสาหกรรมอาหารแปรรูปของไทย [11] ซึ่งพบว่าค่าจ้างแรงงานมีผลกระทบต่อ

การลงทุนโดยตรงจากประเทศในทิศทางเดียวกัน ชัดแย้งกับงานวิจัยของสมศักดิ์ โชติช่วง (2557) ที่ศึกษาปัจจัยทางเศรษฐกิจมหภาคที่มีอิทธิพลต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศของประเทศไทย [8] ซึ่งพบว่าอัตราค่าจ้างขั้นต่ำของประเทศไทยมีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้ามกับการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ชัดแย้งกับงานวิจัยของภาณุมาศ ดุ้ยตาจุม และคณะ (2559) ที่ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในอุตสาหกรรมยานยนต์อาเซียน -5 [12] ซึ่งพบว่าอัตราค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำของประเทศไทยมีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้ามกับการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ และขัดแย้งกับงานวิจัยของสรินทิพย์ เกิดผล และจิรศักดิ์ พงษ์พิษณุพิจิตร (2559) ที่ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อมูลค่าการลงทุนโดยตรงจากประเทศญี่ปุ่นในอุตสาหกรรมยานยนต์, โลหะ และเครื่องใช้ไฟฟ้าของประเทศไทย [10] พบว่าค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำเฉลี่ยของประเทศไทยไม่ส่งผลแบบมีนัยสำคัญต่อมูลค่าการลงทุนโดยตรงจากประเทศญี่ปุ่นในอุตสาหกรรมยานยนต์

จากสมมติฐานที่ 5 ที่ว่า อัตราการว่างงาน (U) มีผลต่อการลงทุนทางตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย

จากการทดสอบสมมติฐานสรุปได้ว่า อัตราการว่างงาน (U) ไม่มีผลต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทยอย่างมีนัยสำคัญที่ 0.05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ เนื่องจาก อัตราการว่างงานสูงอาจแสดงถึงความต้องการแรงงานหรือทักษะที่ไม่ตรงกับที่มีอยู่ในตลาดงาน หรืออธิบายได้ว่าการลงทุนทางตรงอาจไม่ส่งผลต่อการได้รับแรงงานที่เหมาะสมสำหรับกิจการเฉพาะ หากทักษะที่ต้องการไม่ตรงกับความรู้และความสามารถของแรงงานที่ว่างงาน และ FDI จากต่างประเทศของธุรกิจส่วนใหญ่จะเน้นการผลิตไปเพื่อการใช้เครื่องจักรเนื่องจากธุรกิจอาจต้องใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัยเพื่อการผลิตที่มีประสิทธิภาพมากกว่าการใช้แรงงานเพื่อขยายตลาดผู้บริโภคจากประเทศแม่ของนักลงทุนต่างชาติสู่ประเทศลูกที่เข้ามาทำการลงทุนเพิ่ม อีกทั้งอัตราการว่างงานสามารถเกิดขึ้นจากสถานการณ์ทั้งในระดับเศรษฐกิจโลกและท้องถิ่น การลงทุนทางตรงอาจไม่ได้รับผลกระทบจากอัตราการว่างงานที่สูง หากมีตลาดส่งออกที่แข็งแกร่งหรือความต้องการจากตลาดนานาชาติที่ยังคงมีความต่อเนื่อง อัตราการว่างงานจึงไม่ใช่ปัจจัยสำคัญในการตัดสินใจลงทุนของนักลงทุนต่างชาติ จากการศึกษาพบว่า อัตราการว่างงานไม่มีผลต่อการการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย ซึ่งขัดแย้งกับงานวิจัยของวัชรินทร์ ถิ่นธานี (2558) ที่ศึกษาปัจจัยดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย [13] ซึ่งพบว่าปัญหาและอุปสรรคของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย คือ ปริมาณแรงงานในตลาดไม่เพียงพอต่อความต้องการแสดงว่าอัตราการว่างงานมีความสัมพันธ์กับการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ

จากสมมติฐานที่ 6 ที่ว่า อัตราดอกเบี้ยเงินกู้ (MLR) มีผลต่อการลงทุนทางตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย

จากการทดสอบสมมติฐานสรุปได้ว่า อัตราดอกเบี้ยเงินกู้ (MLR) ไม่มีผลต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทยอย่างมีนัยสำคัญที่ 0.05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ เนื่องจาก การลงทุนทางตรงส่วนใหญ่เป็นการลงทุนในระยะยาว ซึ่งอัตราดอกเบี้ยเงินกู้มีการเพิ่มลดในเวลาอันสั้นอาจทำให้ไม่เป็นปัจจัยที่มากพอในการตัดสินใจลงทุน นักลงทุนชาวต่างชาติจะให้ความสำคัญกับการหาหรือใช้เทคโนโลยีใหม่ ๆ การปรับปรุงประสิทธิภาพการผลิต หรือการปรับเปลี่ยนแก้ไขเพื่อให้ธุรกิจสามารถเติบโตยั่งยืนได้ในระยะยาวมากกว่า ดังนั้นการที่อัตราดอกเบี้ยเงินกู้เพิ่มขึ้นหรือลดลงจึงอาจจะไม่ใช่ปัจจัยสำคัญต่อการตัดสินใจลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ จากการศึกษาพบว่า อัตราดอกเบี้ยไม่มีผลต่อการการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย ซึ่งขัดแย้งกับงานวิจัยของ ชยพล มีสติ (2556) ที่ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในอุตสาหกรรมแม่พิมพ์ในประเทศไทย [7] ซึ่งพบว่าอัตราดอกเบี้ยมีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้ามกับการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ และขัดแย้งกับงานวิจัยของสมศักดิ์ โชติช่วง (2557) ได้ทำการศึกษาปัจจัยทางเศรษฐกิจมหภาคที่มีผลต่อการลงทุนโดยตรงของประเทศไทย [8] ซึ่งพบว่าอัตราส่วนระหว่างดอกเบี้ยของประเทศผู้ลงทุนกับประเทศไทยมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกับการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ

จากสมมติฐานที่ 7 ที่ว่า อัตราแลกเปลี่ยน (EX) มีผลต่อการลงทุนทางตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย

จากการทดสอบสมมติฐานสรุปได้ว่า อัตราแลกเปลี่ยน (EX) ไม่มีผลต่อการลงทุนทางตรงจากต่างประเทศในประเทศไทยอย่างมีนัยสำคัญที่ 0.05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ เนื่องจากการลงทุนโดยตรงจากเป็นการเคลื่อนย้ายทุนจากประเทศหนึ่งไปยังอีกประเทศหนึ่ง ซึ่งส่วนใหญ่เป็นการลงทุนในระยะยาว ทำให้การที่ค่าเงินแข็งค่าหรืออ่อนค่าชั่วคราวในแต่ละช่วงจึงไม่มีผลกระทบต่อการตัดสินใจลงทุน ทั้งนี้ การผันผวนของอัตราแลกเปลี่ยนอาจถูกนำเข้ามาใช้ในการวางแผนและการจัดการความเสี่ยงในการลงทุน อาจใช้เครื่องมือ เช่น ฟอว์เวิร์ด เฮดจ์ (Forward Hedge) เพื่อป้องกันความเสี่ยงจากการเปลี่ยนแปลงของอัตราแลกเปลี่ยน จากการศึกษาพบว่า อัตราการแลกเปลี่ยนไม่มีผลต่อการการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของภัทรุฒิ สูงกิจบูลย์ (2561) ที่ศึกษาปัจจัยที่มีผลกระทบต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย [9] พบว่าอัตราการแลกเปลี่ยนไม่มีความสัมพันธ์กับการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย และขัดแย้งกับงานวิจัยของ ชยพล มีสติ (2556) ที่ศึกษาปัจจัยที่มีผลกระทบต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในอุตสาหกรรมแม่พิมพ์ในประเทศไทย [7] ซึ่งพบว่าอัตราการแลกเปลี่ยนมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกับการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย และขัดแย้งกับงานวิจัยของ สมศักดิ์ โชติช่วง (2557) ได้ทำการศึกษาปัจจัยทางเศรษฐกิจมหภาคที่มีผลกระทบต่อการลงทุนโดยตรงของประเทศไทย [8] ซึ่งพบว่าอัตราการแลกเปลี่ยนระหว่างประเทศผู้ลงทุนมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย

ข้อเสนอแนะ

โดยผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะเพื่อเป็นแนวทางในการออกนโยบายส่งเสริมการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย ดังนี้

1. ปัจจัยด้านผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ จากผลการศึกษาพบว่า GDP ในประเทศแปรผันในทิศทางเดียวกันกับ FDI ในประเทศไทย หมายความว่าเมื่อมี GDP ในประเทศที่เพิ่มขึ้น FDI ก็เพิ่มขึ้นตามไปด้วย การที่มี GDP เพิ่มขึ้นจะสร้างความมั่นคงและความเจริญรุ่งเรืองให้กับประเทศ เนื่องจากประเทศที่มี GDP สูงมักจะมีรายได้ต่อหัวที่สูง ผู้บริโภคมีกำลังซื้อสูง ตลาดในประเทศนั้นจะมีขนาดใหญ่และมีศักยภาพ มีความน่าเชื่อถือต่อการลงทุน ซึ่งเป็นแรงจูงใจหลัก ๆ ที่ผู้ลงทุนต่างชาตินั้นกำลังมองหาแหล่งลงทุนเพื่อที่จะแสวงหากำไร ทางรัฐบาลจึงควรให้ความสำคัญและคิดค้นนโยบายใหม่ ๆ ที่กระตุ้นเศรษฐกิจไทยให้เติบโต ซึ่งนโยบายที่ทำให้ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศเพิ่มสูงขึ้นมีดังนี้

- 1.1 รัฐบาลไทยควรเร่งผลักดันการลงทุนโครงสร้างขั้นพื้นฐานมากขึ้น เช่น รถไฟความเร็วสูง การสร้างท่าเรือน้ำลึกเพิ่ม คลองไทยหรือว่า Land Bridge เพื่อเป็นการลงทุนเพื่ออนาคต เพื่อให้ประเทศไทยเสริมสร้างความสามารถในการแข่งขันเพื่อประเทศไทยจะเป็นศูนย์กลางทางด้านโลจิสติกส์ ในการขนส่งสินค้าระหว่างทวีปได้ง่ายขึ้น รวดเร็วขึ้น และลดต้นทุนลงรวมถึงเสริมสร้างผลิตภาพของอุตสาหกรรมไทย โดยประเทศไทยเป็นประเทศเกษตรกรรม มีผลผลิตทางการเกษตรที่สูญเสียไประหว่างการเดินทางจากพื้นที่เกษตรกรรมไปสู่โรงงานอุตสาหกรรมและผู้บริโภคจำนวนมาก หากมีโครงสร้างพื้นฐานอย่างเช่นรถไฟความเร็วสูงเชื่อมต่อกับประเทศเพื่อนบ้านก็จะสามารถนำผลผลิตและผลิตภัณฑ์ของไทยส่งออกไปสู่ตลาดต่างประเทศได้สะดวกสบายยิ่งขึ้น อีกทั้งโครงการเหล่านี้นี้ยังเป็นการสร้างงานสร้างอาชีพให้แก่ประชาชนที่อาศัยอยู่ในพื้นที่บริเวณโดยรอบ

- 1.2 รัฐบาลควรสนับสนุนอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวให้มากขึ้น แหล่งท่องเที่ยวเป็นแหล่งที่มาของรายได้สำคัญของประเทศไทย แต่มีปัญหาระงับการกระจุกตัวอยู่เฉพาะในจังหวัดที่มีแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติเป็นส่วนใหญ่และขาด

ยุทธศาสตร์ในการหารายได้เพิ่มจากการท่องเที่ยวรูปแบบใหม่ๆ โดยเสนอนโยบายต่าง ๆ เช่น การส่งเสริมเทศกาลของแต่ละพื้นที่ โดยให้ความสำคัญกับกระบวนการมีส่วนร่วมของคนในพื้นที่สนับสนุนเทศกาลและกิจกรรมในระดับสากล เช่น เทศกาลวิ่ง ปั่นจักรยานมาราธอน การจัดทำวีซ่าฟรีให้นักท่องเที่ยวที่จะเข้ามาท่องเที่ยว การพัฒนาให้ทุกจังหวัดมีรถสาธารณะเพื่อสะดวกต่อการเดินทางของนักท่องเที่ยว ซึ่งจะทำให้ความมั่นคงของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นและเพิ่มรายได้ของประชาชนในทั่วทุกพื้นที่ให้กับประเทศไทยได้มากขึ้น

1.3 เปิดเขตเศรษฐกิจเพิ่มเติม ให้กระจายหลายภูมิภาคในประเทศไทย จะเปิดในพื้นที่ที่มีความพร้อม อำนาจความสะดวกแก่นักลงทุนก่อนและค่อย ๆ กระจายไปยังจังหวัดที่อยู่บริเวณรอบ โดยแก้ไขกฎหมายใหม่ เช่น แก้ไขใบอนุญาตการนำเข้าส่งออกสินค้า การทำธุรกรรมระหว่างประเทศ ใบอนุญาตต่าง ๆ ให้มีความสะดวกมากขึ้น เป็นต้น หรือจะเป็นสิทธิประโยชน์พิเศษของการยกเว้นภาษีให้แก่การลงทุนต่างชาติที่จะลงทุนในเขตเศรษฐกิจทุกอุตสาหกรรม เป็นต้น ซึ่งนโยบายเหล่านี้จะสามารถดึงดูดนักลงทุนเข้ามาลงทุนมากขึ้น พัฒนาประเทศให้มีความหลากหลายของอุตสาหกรรมและเสริมสร้างความมั่นคงของอุตสาหกรรมภายในประเทศอีกด้วย

2. ปัจจัยด้านอัตราเงินเฟ้อ จากผลการศึกษาพบว่าอัตราเงินเฟ้อแปรผันในทิศทางเดียวกันกับ FDI ในประเทศไทย หมายความว่าเมื่อมีอัตราเงินเฟ้อที่เพิ่มขึ้น FDI จากต่างประเทศก็เพิ่มขึ้นตามไปด้วย ถึงแม้ว่าอัตราเงินเฟ้อจะส่งผลต่อ FDI จากต่างประเทศ แต่ก็ควรมีการดำเนินนโยบายการเงินแบบมีเป้าหมายอัตราเงินเฟ้อต่อปี โดยพิจารณาปัจจัยต่างๆ เช่น ภาวะเศรษฐกิจ อัตราดอกเบี้ยนโยบาย อัตราแลกเปลี่ยนเงินตรา เป็นต้น โดยนโยบายที่ควรพิจารณาเพิ่มเติม ดังนี้

2.1 นโยบายด้านอุปสงค์ (Demand-Side Policy) เพื่อควบคุมอัตราเงินเฟ้อ โดยเน้นไปที่การลดอุปสงค์รวมในระบบเศรษฐกิจ

2.1.1 การลดการใช้จ่ายภาครัฐ การใช้จ่ายภาครัฐที่มากเกินไปจะส่งผลให้เกิดการขยายตัวของอุปสงค์ในระบบเศรษฐกิจ มาตรการลดการใช้จ่ายภาครัฐ เช่น การลดงบประมาณสำหรับโครงการก่อสร้างท่าเรือมาบตาพุดระยะที่ 3 โครงการก่อสร้างท่าเรือแหลมฉบังระยะที่ 3 และโครงการก่อสร้างรถไฟฟ้าความเร็วสูงไทย-จีนระยะที่ 1 ปรับลดนโยบายเงินดิจิทัล 10,000 บาท เป็นต้น

2.1.2 การขึ้นอัตราดอกเบี้ยนโยบาย พิจารณาเมื่อมีการคาดการณ์แนวโน้มที่ความต้องการซื้อที่เพิ่มขึ้น และเมื่ออัตราดอกเบี้ยนโยบายของต่างประเทศที่เพิ่มขึ้น เพื่อเป็นการรักษาสภาพคล่องของประเทศ แต่ทำให้ต้นทุนการกู้ยืมเงินเพิ่มขึ้น เพื่อลดการใช้จ่ายโดยรวมของภาคเอกชนและภาครัฐเรือนลง

2.2 นโยบายด้านอุปทาน (Supply-Side Policy) สำหรับการควบคุมอัตราเงินเฟ้อที่เน้นไปที่การเพิ่มอุปทานในระบบเศรษฐกิจ

2.2.1 การส่งเสริมการลงทุน สามารถช่วยลดราคาสินค้าและบริการได้ รัฐสามารถพิจารณามาตรการลดหย่อนภาษีสำหรับการลงทุนในเครื่องจักร อุปกรณ์ วัตถุดิบสำหรับการผลิตสินค้าและบริการ มาตรการส่งเสริมการลงทุนในอุตสาหกรรมเป้าหมายที่เกิดปัญหาทางด้านการผลิต

2.2.2 การปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐาน จะช่วยให้ภาคธุรกิจสามารถผลิตสินค้าและบริการได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น โดยจะช่วยลดต้นทุนการผลิตและราคาสินค้าและบริการลง รัฐสามารถพิจารณาการสร้าง ถนนสายโลจิสติกส์ รถไฟฟ้าความเร็วสูงเชื่อมต่ออุตสาหกรรมสู่ผู้บริโภค คลองไทยเพื่อเป็นศูนย์กลางทางด้านโลจิสติกส์ระหว่างประเทศ

2.2.3 เพิ่มการนำเข้าโดยการปรับลดภาษีที่เกี่ยวข้องกับวัตถุดิบที่ใช้ในการผลิต เพื่อเป็นการลดต้นทุนการผลิตสินค้า

2.3 นโยบายการเงินแบบผสมผสาน (Monetary Policy Mix) โดยผสมผสานการใช้เครื่องมือทางการเงินต่างๆ ร่วมกับมาตรการทางการคลัง เพื่อควบคุมอัตราเงินเฟ้อให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

2.3.1 การใช้อัตราดอกเบี้ยนโยบายร่วมกับการลดภาษี ธนาคารแห่งประเทศไทยอาจพิจารณารักษาระดับอัตราดอกเบี้ยนโยบายพร้อมกับการลดภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา

2.3.2 การใช้อัตราดอกเบี้ยนโยบายร่วมกับการใช้จ่ายภาครัฐ ธนาคารแห่งประเทศไทยรักษาระดับอัตราดอกเบี้ยนโยบายเพื่อกระตุ้นอุปสงค์ในระบบเศรษฐกิจ พร้อมกับการเพิ่มการใช้จ่ายภาครัฐเพื่อกระตุ้นเศรษฐกิจ

เพื่อรักษาระดับอัตราเงินเฟ้อให้อยู่ในเป้าหมาย และรักษาเสถียรภาพทางการเงินของประเทศ ไม่ให้มูลค่าของค่าเงินบาทเสื่อมถอยไปเมื่อเทียบกับค่าเงินของต่างประเทศ ในการกำหนดเครื่องมือทางการเงินต่าง ๆ นั้น ควรเลือกใช้นโยบายการเงินแบบผสมผสานและสอดคล้องกับสถานะทางเศรษฐกิจในช่วงเวลานั้นๆ

3. ปัจจัยด้านอัตราค่าจ้างแรงงานขึ้นต่ำ จากผลการศึกษาพบว่าอัตราค่าจ้างแรงงานขึ้นต่ำแปรผันในทิศทางเดียวกันกับ FDI ในประเทศไทย หมายความว่า เมื่อมีอัตราค่าจ้างแรงงานขึ้นต่ำที่เพิ่มขึ้น FDI ก็เพิ่มขึ้นตามไปด้วย จากการพิจารณาอัตราค่าจ้างแรงงานขึ้นต่ำย้อนหลัง 26 ปี พบว่ามีผลต่อการไหลเข้ามาของเงินทุนจากต่างประเทศในเชิงบวก แสดงว่า อัตราค่าจ้างแรงงานขึ้นต่ำของประเทศไทย ถือว่าเป็นเกณฑ์ที่นักลงทุนจากต่างประเทศยอมรับได้ การที่อัตราค่าจ้างแรงงานขึ้นต่ำเพิ่มสูงขึ้นนั้นจะช่วยเพิ่มแรงจูงใจในการทำงานของแรงงาน และยังสะท้อนถึงแรงงานที่มีการพัฒนาศักยภาพมากขึ้น มีผลผลิตในการทำงานที่เพิ่มขึ้น ลดความเครียดและปัญหาทางการเงินของแรงงาน ทำให้พวกเขาพึงพอใจจากการได้รับค่าตอบแทนที่เหมาะสม ซึ่งทางรัฐบาลควรผลักดันปัจจัยทางด้านอัตราค่าจ้างแรงงานขึ้นต่ำเพื่อส่งเสริมให้มีการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศเพิ่มมากขึ้น ดังนี้

3.1 ผลักดันนโยบายการขึ้นค่าจ้างแรงงานขึ้นต่ำให้อยู่ในระดับที่เหมาะสมแก่แรงงาน โดยปรับให้สอดคล้องกับอัตราเงินเฟ้อ เพื่อให้ประเทศไทยหลุดพ้นจากประเทศรายได้ปานกลางสู่ประเทศที่มีได้สูง

3.2 การเร่งพัฒนากำลังแรงงานรองรับอุตสาหกรรมเป้าหมายในพื้นที่ของ EEC ให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงานที่พร้อมต่อการเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยี รวมไปถึงสร้างภาพลักษณ์ที่ดีแก่นักลงทุนชาวต่างชาติจากค่าจ้างแรงงานขึ้นต่ำที่สอดคล้องสมรรถนะแรงงานได้ตรงตามเป้าหมายและสอดคล้องกับยุทธศาสตร์ชาติ เพื่อขับเคลื่อนเศรษฐกิจของประเทศให้เติบโต

3.3 สนับสนุนให้มีการบูรณาการความร่วมมือระหว่างภาครัฐ สถาบันการศึกษา และภาคเอกชน รวมถึงสถานประกอบการในการผลิตแรงงานที่สอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน รองรับการลงทุนจากต่างประเทศ เช่น การฝึกอบรมทางด้านภาษาต่างประเทศ โดยเฉพาะภาษาอังกฤษ ภาษาจีน และภาษาญี่ปุ่น เพื่อรองรับการทำงานร่วมกับนานาชาติ การเพิ่มการเรียนการสอนเฉพาะทางให้กับนักเรียนตามแต่ละด้านที่นักเรียนสนใจหรือมีความสามารถให้สอดคล้องความต้องการของตลาดแรงงานและเป็นแรงงานที่มีศักยภาพ ตลอดจนช่วยยกระดับคุณภาพชีวิตแรงงานให้มีรายได้สูงขึ้นในอนาคต

ข้อเสนอแนะสำหรับวิจัยครั้งต่อไป

1. การศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาข้อมูลย้อนหลังเป็นรายปี ควรใช้ข้อมูลการศึกษาเป็นรายไตรมาส เพื่อให้เห็นการเปลี่ยนแปลงในแต่ละช่วงเวลาได้ละเอียด และมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

2. ควรมีการศึกษาตัวแปรในปัจจัยอื่น ๆ เพิ่มเติม ที่คาดว่าจะผลต่อการลงทุนทางตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย เช่น นโยบายการส่งเสริมการลงทุน มาประกอบการทำวิจัยต่อไปในอนาคต

คุณค่าทางวิชาการ

1. ทำให้ทราบถึงปัจจัยที่มีผลต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย ซึ่งมีประโยชน์ต่อทุกภาคส่วนในการแก้ไขและปรับปรุงปัจจัยต่างๆ เพื่อดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศให้เข้ามาลงทุนในอุตสาหกรรมต่าง ๆ มากขึ้น เพื่อสร้างบรรยากาศการลงทุนให้ดีขึ้น

2. ทำให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องใช้กำหนดแนวทางต่าง ๆ ในทางเศรษฐกิจได้อย่างเหมาะสม โดยอ้างและส่งเสริมไว้ซึ่งปัจจัยที่ส่งผลในเชิงบวกและลดข้อบกพร่องในปัจจัยที่ส่งผลในเชิงลบ เพื่อให้เศรษฐกิจเจริญเติบโตต่อไปได้อย่างยั่งยืนและมีเสถียรภาพตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ ซึ่งเป็นการช่วยรักษาระดับการลงทุนทางตรงจากต่างประเทศให้อยู่ระดับที่สามารถสร้างความมั่นคงและมั่นคงให้กับประเทศไทย รวมถึงเป็นการรักษานักลงทุนให้ยังคงลงทุนในประเทศไทยอยู่ ไม่ทำการย้ายไปยังประเทศคู่แข่งที่เป็นตลาดเกิดใหม่ในอาเซียน อาทิ เวียดนาม สิงคโปร์ มาเลเซีย เป็นต้น

เอกสารอ้างอิง

- [1] Prosoftwinspeed. การลงทุนระหว่างประเทศ (International Economic). สืบค้นเมื่อ 1 กรกฎาคม 2566, จาก [https://www.prosoftwinspeed.com/Article/Detail/122490/การลงทุนระหว่างประเทศ%20%20\(International-Economic\)](https://www.prosoftwinspeed.com/Article/Detail/122490/การลงทุนระหว่างประเทศ%20%20(International-Economic))
- [2] ธนาคารแห่งประเทศไทย. การลงทุนโดยตรงในต่างประเทศ. สืบค้นเมื่อ 1 กรกฎาคม 2566, จาก <https://www.bot.or.th/th/our-roles/financial-markets/foreign-exchange-regulations/foreign-exchange-laws/Direct-Investment1.html>
- [3] สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร. (2560, สิงหาคม). ถอดบทเรียนวิกฤตต้มยำกุ้ง. สืบค้นเมื่อ 1 กรกฎาคม 2566, จาก <https://www.bot.or.th/th/our-roles/special-measures/Tom-Yum-Kung-lesson.html>
- [4] TechToro. (2566, กุมภาพันธ์). ย้อนรอย 5 วิกฤตการเงิน สะเทือนขวัญคนทั้งโลก. สืบค้นเมื่อ 1 กรกฎาคม 2566, จาก <https://www.finnomena.com/techtoro/financial-crisis/>
- [5] longtunman. (2563, มีนาคม). สรุป ภาวะเศรษฐกิจถดถอย ที่เคยเกิดขึ้นในไทยทั้งหมด. สืบค้นเมื่อ 1 กรกฎาคม 2566, จาก <https://www.longtunman.com/21613>
- [6] The world bank. Foreign direct investment, net inflows (BoP, current US\$). สืบค้นเมื่อ 1 กรกฎาคม 2566, จาก https://data.worldbank.org/indicator/BX.KLT.DINV.CD.WD?end=2022&most_recent_value_desc=true&start=2022
- [7] ชยพล มีสติ. 2556. “ปัจจัยที่มีผลต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในอุตสาหกรรมแม่พิมพ์ในประเทศไทย” ปริญา เศรษฐศาสตร์มหาบัณฑิต เศรษฐศาสตร์ธุรกิจ สาขาเศรษฐศาสตร์ธุรกิจ, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
- [8] สมศักดิ์ โชติช่วง. (2557). ปัจจัยทางเศรษฐกิจมหภาคที่มีอิทธิพลต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศของประเทศไทย. *วารสารเศรษฐศาสตร์และกลยุทธ์การจัดการ*, 1 (1) ,49-59

- [9] ภัทรวุฒิ์ สูงกิจบุญ. (2561). “ปัจจัยที่มีผลกระทบต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย” บัณฑิตวิทยาลัย สาขาเศรษฐศาสตร์ธุรกิจ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย
- [10] สรินทิพย์ เกิดผล และ จีรศักดิ์ พงษ์พิษณุพิจิตร. (2559). ปัจจัยที่ส่งผลต่อมูลค่าการลงทุนโดยตรงจากประเทศญี่ปุ่นในอุตสาหกรรมยานยนต์, โลหะ และเครื่องใช้ไฟฟ้าของประเทศไทย. *วารสารวิทยาการจัดการมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย*, 11 (1), 81-109
- [11] ศยามล ปั้นประเสริฐและคณะ. (2562). “ปัจจัยที่มีผลกระทบต่อการลงทุนโดยตรงจากประเทศเนเธอร์แลนด์ในอุตสาหกรรมอาหารแปรรูปของไทย” ปริญาเศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต เศรษฐศาสตร์ธุรกิจ สาขาเศรษฐศาสตร์การเกษตร, มหาวิทยาลัยขอนแก่น
- [12] ภาณุมาศ ตัญญาจุมและคณะ. 2559. “ปัจจัยที่ส่งผลต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในอุตสาหกรรมยานยนต์ของอาเซียน-5” *Journal of Economics Chiang Mai University* 20 (2) ,7-40
- [13] วชิร ถิ่นธาน. (2558). “ปัจจัยดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย” บัณฑิตวิทยาลัย สาขาวิชาบริหารธุรกิจ, มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ จังหวัดปทุมธานี